

Stakingen en Statistiek. Vervolg van pag 1
mische acties, zich noodwendig moeten richten tegen de kapitalistische staat en de orde als geheel. Zij zullen de vraag betreffen in hoeverre de arbeiders zelf meester zullen zijn over bedrijf en economisch leven.

De stakingen in het buitenland.

De kwestie van economische en politieke acties drong zich nu echter aan ons op, bij de beoordeling van de jongste stakingen in Frankrijk en Italië. De stakingen in het eerste land omvatten onder meer ruim honderdduizend ambtenaren. Daardoor dreigde het staatkundige leven te worden gedesorgeriseerd, in het bijzonder door de deelname van de douane, waardoor de buitenlandse handel en de deviezencontrole vast liep. De stakingen hadden als motief een loonpeil, dat bij de voortgaande stijging der prijzen, voor de werknemers het directe bestaan aantastte. Het komt er op neer, dat het levenspeil voor de Franse werkers tot op 50 pCt. van het vóór-oorlogse is teruggebracht. Onder druk van de massabewegingen heeft de S.F.I.O. (de sociaal-democratie) haar stem aan de regering opgezegd. De regering kwam ten val. Hoe deze crisis wordt opgelost is nu nog niet bekend. Maar in ieder geval had dus deze massale economische actie tot politiek resultaat, dat de regering struikelde. In Italië waar eveneens de duurre onrust onder de arbeiders brengt, was de aanslag op Togliatti — de leider der communisten — de directe aanleiding, beter kunnen we spreken van het directe motief, tot een korte maar vrijwel algemene spontane staking.

De eenheidsvakbond, waarin alle stromingen zijn opgenomen, maar die centraal geleid wordt door de stalinisten, kwam eerst met het parool, nadat praktisch de staking reeds op de vitale punten aan de gang was. Vooral onder invloed van de Katholieke leiders in dat verbond, werd zij echter spoedig opgeheven. De onderleiding van de katholieke Gasperi staande regering trad bovendien krachtig op en bevorderde aldus dat aan deze stagnatie van het economische leven weldra een einde kwam. Deze staking lijkt dus door een direct politiek motief te zijn uitgedroefd. Hoewel wij zeer goed kunnen begrijpen, dat de massa in beweging kwam, dient toch te worden vastgesteld dat deze staking het karakter kreeg van een politiek

economische krachtmeting tussen een westers-georiënteerde regering en het stalinisme om de gezindheid van de massa. Daarbij kreeg dus de stalinistische partij een ogenblik deze gezindheid aan haar zijde.

Noch de stakingen in Frankrijk, noch die in Italië kunnen dus worden beschouwd als politieke stakingen van de nieuwe aard, zoals wij die voor de toekomst verwachten; n.l. een strijd van de arbeiders om de zeggenschap in het maatschappelijke leven.

Nieuwe verhoudingen.

Toch zou het niet juist zijn ze te onderschatten. Ook hier geldt, zoals wij reeds hierboven aangaven, dat men acties van de arbeiders zo maar niet in statistiek kan brengen en in schema's kan indelen.

Allereerst dragen naar hun wezen deze acties het karakter van uitingen van een sterk uitgebuite en tot verzet neigende klasse en daartoe moet op de duur de wil groeien om zichzelf maatschappelijk te doen gelden, zelf het economische leven te beheersen.

En in dit verband moeten wij nog wijzen op een zeer belangrijk punt. Landbouw, zowel als industrie zijn in Europa de laatste tientallen jaren bij de algemene economische ontwikkeling sterk achter gebleven. De productie vindt in Amerika plaats onder technisch veel hoger ontwikkelde verhoudingen. Dat veroorzaakt de bijzondere exportmoeilijkheden voor Europa, want op de wereldmarkt geeft het hoogstontwikkelde land de toon aan. Dat land bepaalt de marktprijs der waren. Zelfs wanneer Europa er in slaagt, zijn productie te herstellen op vooroorlogse basis, ja hoger op te voeren, dan betekent dat nog, dat haar achterlijke productiewijze per product veel meer arbeid vordert. Daardoor moet in Europa de uitbuiting van de arbeidersmassa's veel dieper gaan dan in Amerika. Nimmer zal Europa de hulp van het Amerikaanse monopolie-kapitaal verkrijgen, om zijn achterstand op Amerika in te lopen. Kapitalistisch Europa betekent daarom een blijvende lage levensstandaard voor zijn arbeidersklasse. Er blijft voor die klasse geen andere mogelijkheid, dan de strijd om de orde zelf op de duur aan te binden.

Dat is de betekenis van de stakingen, die wij nu allerwege constateren en die ook Nederland zullen gaan beheersen. Want Nederland is in dit opzicht ook een deel van Europa.

Wanneer wij vernieuwing propageren van de arbeidersbeweging, dan wil dat dus veel meer zeggen, dan een zuiver organisatorische verandering. Het betekent dat de arbeidersklasse beter de positie, waarin ze is komen te verkeren, zal moeten leren begrijpen. En in dit opzicht kunnen wij onze propaganda met overtuiging en bracht voortzetten, al weten wij, dat nog vele problemen daarbij om oplossing zullen vragen. Dat ook de positie van de Amerikaanse arbeiders en die van alle uitgebuiten over de gehele wereld van grote betekenis is, spreekt vanzelf en ook daaraan zullen wij voortdurende aandacht moeten besteden.

Vijf en veertig jaren

De Spoorwegstaking van 1903 was een poging tot verzet van de arbeiders tegen het gebruik van de Nederlandse Staatsmacht in de economische conflicten. De staking werd verloren, maar was en is toch een bewijs, dat er in de koppen van de arbeiders een inzicht in de kapitalistische verhoudingen leefde.

Het is deze GEEST, die voor de verantwoordelijke leiders van deze samenleving gevaarlijk is. De strijd om de Macht is een strijd om de Geest. Het gaat er om: HOE DENKT DE MASSA?

En de volksmensen hebben sinds dien om de dood niet stil gezeten. De groei en bloei van de Katholieke Vakbonden zijn daar het bewijs van. Daar worden de arbeiders, omdat ze een bepaalde godsdienst hebben, bij elkaar gebracht en van boven af ingegoten, hoe hun kijk op de ontwikkeling van de maatschappij moet zijn. Vanzelfsprekend zegt men niet tegen de volgelingen: „Wij willen jullie allemaal door middel van de Staatsmacht tot moderne slavernij voeren.“ Dat zou al te gortig zijn. Neen, ze, en dat geldt evengoed voor de discipelen van Prof. Bongers, als voor die van Prof. Romme, ze druipen van democratie.

Alleen vergeten ze zo nu en dan een enkel dingetje te vermelden bij hun reclame voor burgers, boeren en buitenlui.

In de Volkskrant van 10 Juli bespreekt de Staatkundige Hoofdredacteur het wetsontwerp op de bedrijfsorganisatie, en deze Prof. Romme, die tevens Voorzitter is van de Katholieke kamerfractie, is er bepaald mee in zijn schik.

Wat een wonder! 't Is een ei uit z'n eigen kippenhok. En niet eens pas door dat jonge ministerie v. d. Brink gelegd of uitgedroefd. Mijnheer Romme heeft er zelf ook al jarenlang op gezeten.

Het principe van de Bedrijfsorganisatie, zoals dat na 1917 door de Revolutionaire arbeiders is gepropageerd, dat de producenten de zeggenschap over de bedrijven moeten hebben en de macht van het dode kapitaal over de productie opgeheven moet worden, is voor elke, ook voor de gelovige arbeider, het begrip, dat de praktijk van het leven hem brengt.

De sociaal-democraat Bongers kon zich de weelde permitteren te schrijven, dat democratie in de bedrijven een onmogelijke flauwekul is, maar Romme is een volksleider en neemt dus een beetje van dit en van dat. Hij schrijft:

„Maar de opzet zelf heeft onze volle instemming, omdat hij recht doet wedervaren aan het juiste beginsel der subsidiariteit, en daarmee voldoening geeft zowel aan de vrijheidsdrang der bedrijfsgegoten als aan hun sociale gebondenheid.“

De komende bedrijfsorganisaties zijn volgens Romme geen instrument van de Staat, maar de Staat zal alleen maar zo'n pietse toezicht houden, beperkt tot het „noodzakelijke minimum.“

Berg je voor dat minimummetje.

Maar geruisloos, zonder poging tot verzet van de kant der arbeiders komt deze moderne knechting in onze Nederlandse wet. Men schijnt maar niet te kunnen zien, dat Romme en de zijnen de ergste Staats-fanatie zijn. Dat kan ook niet, want zij nemen steeds het woord Vrijheid in de mond.

MEDEDELING

aan bezorgers en abonnees

Teneinde er van verzekerd te zijn, dat op Zaterdag 7 Augustus (de dag dat het Spartacus Zomerkamp aanvangt) alle lezers de krant nog tijdig ontvangen, zonder dat dit voor de bezorgers teveel moeite medebrengt, verschijnt nummer 32 één dag vroeger.

Het is ons voorts niet mogelijk in de vacantieweek een krant te verzorgen. Nummer 33 verschijnt dus op 21 Augustus.

7 AUGUSTUS 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No 32

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam

Koude oorlog in Berlijn

De tegenstelling tussen Amerika en Rusland, die sinds de mislukte conferentie der buitenlandse ministers te Londen in November van het vorige jaar, voor iedereen duidelijk werd, is nu in Berlijn in een acuut stadium getreden. Het mislukken van deze conferentie werd haast algemeen verwacht, want de eerste voorbereidingen voor het Marshall-plan hadden reeds plaats gevonden voor de Londense conferentie, in een conferentie te Parijs en Rusland had zich toen een fel tegenstander betoond.

Het plan Marshall, waarin het Westelijk deel van Duitsland zou worden opgenomen, heeft de politiek van Amerika en zijn bondgenoten daar, bepaald. Amerika, Engeland en Frankrijk zijn tot overeenstemming gekomen en zullen het door hen bezette gebied tot een geheel verbinden. Er zal naar worden gestreefd om een Duitse politieke regering voor dit gebied in te stellen, natuurlijk onder toezicht van de bezettende machten.

Een beslissende stap in deze politiek was de geldsanering in het westelijk deel van Duitsland, d.w.z. in plaats van de oude Reichsmarken kwam een nieuwe Reichsmark in Amerika gedrukt en door hem gedekt door de dollars.

Deze invoering van het nieuwe geld was de directe aanleiding tot het aan de dag treden van de scherpe tegenstellingen tussen de Westerse machten, die een gedeelte van Berlijn bezet hebben, en de Russen. De Westerse machten voerden dit geld in de door hen bezette zones van Berlijn in, terwijl Rusland dit geld niet als wettig betaalmiddel erkende.

De bewoners van de omliggende streken, die Berlijn van grondstoffen en levensmiddelen moesten voorzien, maar die onder Russisch bewind stonden, werd verboden het nieuwe geld te aanvaarden. Daardoor werden de ongeveer 2 miljoen mensen, die in de Amerikaanse, Britse en Franse zone van Berlijn wonen, van de levensmiddelenvoorraad verstoken. Het bedrijfsleven moest door steenkool- en stroomgebrek worden stopgezet. De toevoer uit het geallieerde deel van Duitsland werd door de Russen onmogelijk ge-

maakt, doordat zij de land- en waterwegen blokkeerden.

Amerika en Engeland vormden onmiddellijk de reeds nu beroemd geworden luchtbrug, waarvan de pers hoog opgeeft. Dagelijks zwermen de vliegtuigen van Frankfurt en Hamburg naar Berlijn, reeds verschillende malen is een Dakota neergestort, maar onophoudelijk wordt er gevlogen om de Berlijnse bevolking, die niet onder het Russische beheer staat, van voedsel te voorzien. Ondanks de reclame, die er voor gemaakt wordt in de pers, blijkt echter toch wel, dat deze luchtbrug Berlijn niet uit de noodtoestand, waarin het door de politieke tegenstellingen geraakt is, helpen kan. Moeilijkheden in het burgerlijk bewind van Berlijn, demonstraties van arbeiders, georganiseerd door de S.E.P. (Soz. Einheits Partei) spelen daarbij ook een rol.

De wereldpers spreekt openlijk uit, dat de Russen trachten de geallieerden uit Berlijn te verdringen, terwijl deze ronduit verklaren, dat zij willen blijven.

De onverzettelijkheid, die beide partijen aan de dag legden, deed de waarschijnlijkheid, dat Berlijn de aanleiding tot een derde wereldoorlog zou worden, toenemen. Het zenden van superforten naar Engeland en van daaruit naar het westen van Duitsland, schéén er op te wijzen, dat degenen die de weg naar Berlijn met geweld wilden openbreken, hun zin zouden krijgen. Met de vijf mogendheden en Beneluxlanden werd geconfedereerd, geheime verdragen gesloten, kortom de oorlogswolven paktten zich de afgelopen zes weken dreigend samen boven Berlijn.

Toch kon men uit de berichten, die de afgelopen week in de pers verschenen, opmaken, dat enige ontspanning was ingetreden, omdat pogingen werden gedaan, om langs diplomatieke weg tot overeenstemming te komen. Amerika en Engeland waren tot onderhandelen bereid, en aanvankelijk dachten dat ook Rusland een tegemoetkomende houding zou aannemen. Dit blijkt niet het geval te zijn, de onderhandelaars vonden te Moskou een gesloten deur, zowel Stalin als Molotov waren onvindbaar.

De pogingen, door opnieuw te onder-

handelen tot overeenstemming te komen, zijn dus weer vastgelopen. De bedoeling van deze onderhandelingspoging was, om na het mislukken der Londense conferentie van November 1947, opnieuw te confereren, om alsnog te trachten een overeenkomst te bereiken, inzake het beheer van Duitsland. Het blijkt echter nu overduidelijk, dat een economische en politieke eenwording van Duitsland onder een gezamenlijk bewind van Amerika en Rusland, tot de onmogelijkheden gerekend moeten worden.

Toch moeten we ons niet te zeer laten beïnvloeden door de burgerlijke pers, die ons met de gedachte aan de mogelijkheid van een derde wereldoorlog op zeer korte termijn vertrouwd wil maken. Dat de Berlijnse kwestie tot een oorlog zal leiden is nog lang niet zeker.

We moeten niet uit het oog verliezen, dat na de capitulatie van Duitsland, van een werkelijke vrede nog nooit sprake is geweest. Van de eerste „vredes“-conferentie af, kwamen de Amerikaans-Russische tegenstellingen reeds aan het licht en in de loop der tijd zijn deze tegenstellingen de aanleiding geworden tot de „koude“ oorlog. Het doorvoeren van het Marshall-plan en voornamelijk de opname van West-Duitsland in dit plan, de geldsanering zijn de middelen van de koude oorlog. En zeker is het, dat de doorvoering van de geldsanering in Berlijn, de wig dreef tussen het politieke bewind aldaar en de blokkering van Berlijn door de Russen, is de tegenzet in deze bijzondere wijze van oorlogvoering.

Het hoort tot de middelen van de koude oorlog, om door maatregelen van economische aard de tegenstander een slag toe te brengen. Dit geldt niet alleen voor Duitsland. Als we b.v. naar Yoegoslavië kijken, dan zien we, hoe Amerika door het vrijmaken van geblokkeerd Yoegoslavië geld in Amerika en het geven van crediten, Yoegoslavië van de Russische invloed begint los te maken.

Het doel van de Amerikaanse politiek is immers, om te zorgen dat de wereldproductie beheerst wordt door de grote kapitaalmaatschappijen, zoals in Amerika. De Russische politiek is gericht op de beheersing van de productie door de monopolies van de met Rusland verbonden staatspartijen. Welke gevolgen deze politiek heeft kunnen we zien uit de Februari-ge-

Vervolg op pag. 2

Spartacus op Vesuvius. Vervolg van pag: 3

moeilijke omstandigheden wisten de Antwerpse kameraden vijf en twintig gulden bijeen te brengen voor Spartacus op de Vesuvius. Awel zulle, dat is prachtig! Neel..... een briefje ontvangen we waartoe meedeeld: „het spijt ons, niet meer te kunnen doen, maar wij proberen een tweede ronde“. Bravo en succes, en... hoe denken de Hollanders er over? Wij wachten uw antwoord.

Zendt uw bijdragen onmiddellijk aan:

JAC. RIJKEMA,

Stortenbekerstraat 7, Den Haag.
Voor Spartacus op de Vesuvius.

RECHT

Met verwijzing naar de zaak Schreieder kan worden opgemerkt, dat het bedrijven van contra-spionage, die de dood van tal van burgers van een bezet land tot gevolg heeft, op zichzelf niet als een oorlogsmisdrijf in de zin van het geldende internationale recht is te beschouwen. Dit is een medeling van de Minister van Justitie, in antwoord op vragen van een lid der Tweede Kamer.

De Minister van Justitie, als vertegenwoordiger der heersende klasse, spreekt het rechtsgevoel dier klasse uit. Indien wetten worden geschonden, wordt het rechtsgevoel aangetast van de leden van de klasse voor wier behoeften de wetten zijn gemaakt. Alle wetten in de kapitalistische maatschappij zijn de weerspiegeling van de eigendomsverhoudingen. De eigendomsverhoudingen, zoals deze in het maatschappelijk ontwikkelingsproces gegroeid zijn, worden vastgelegd door een geheel stelsel van wettelijke bepalingen. Deze wetten worden aangepast aan de behoeften van de kapitalistische maatschappij en omdat deze gebaseerd is op de kapitaalbehoefte, is dit de basis van de wetgeving. In vreedstijd is het strafbaar eens anders eigendommen te vernietigen of te roven. Het is strafbaar een einde aan iemands leven te maken, op welk motief dan ook. De Minister van Justitie zal iemand, die dat doet, als een misdadiger beschouwen en in die zin bestraffen.

Indien de strijd om de macht, om de be-

Arbeiders-Vacantie. Vervolg van pag. 3

woon goede gelegenheid. Maar afgezien daarvan, zullen we dat toch met elkaar verder moeten bevorderen. De blijvende zorg ook in dit kamphuis is die voor de kinderen. Wij doen hierbij een beroep op alle deelnemers, om deze zaak niet over te laten aan de vrouwen, maar er een gemeenschapszaak van te maken, voor zover dat mogelijk is. Doen wij dat, dan ligt het voor de hand, dat we dat georganiseerd moeten doen. Hier willen wij daar niet verder over uitwijken. Trouwens, al zijn er op dit punt wel enkele plannen, dit alles moet toch door de deelnemers zelf worden geregeld.

Het programma

Aan het programma is verder reeds nu aandacht besteed. Daarbij is gedacht aan ontspanning, zowel als aan ontwikkeling. Wat dat laatste betreft, is het programma niet overladen. Er worden slechts twee direct politieke inleidingen gehouden, gevolgd door discussie. Maar er zijn zoveel vraagstukken, die in een organisatie als Spartacus, maar heel weinig aan de orde komen, maar die juist voor ons allen van groot belang zijn en waar we ook allen wel graag wat over willen horen.

Wij denken aan kunst, opvoeding, geschiedenis enz. te veel om op te noemen. Wanneer we in onze vacantieweek bijeen zijn en we verzorgen met elkaar ons bonte programma, dan moet ook daaraan worden gedacht. Een half uur of driekwartier zullen de deelnemers graag luisteren naar wat een of andere kameraad op dit terrein weet te vertellen. En op die wijze kan ons vacantielamp bijdragen aan onze algemene vorming.

Dit was het, wat wij meenden dat gezegd moest worden. Wij gaan met elkaar een goede week tegemoet. Hoe goed ze zal worden, hangt af van de wijze waarop wijzelf ons maatschappelijk willen tot uitdrukking trachten te brengen in deze arbeiders-vacantie-week. Daarvoor doen wij een beroep op alle deelnemers.

heersing over mensen en goederen, over gehele zeeën en landstreken, uitmondt op een gewapend conflict, dan gelden de oorlogswetten. Vernietiging vindt dan op grote schaal plaats. Doden is dan een heldendaad. Mensenlevens worden geofferd voor strategische belangen, indien men de vijand daarmee een stoot kan toebrengen. Het bombarderen van de burgerbevolking van een miljoenenstad is dan geen misdaad, maar een heldendaad.

Ons oordeel over goed en kwaad, recht en onrecht hangt samen met de positie die wij in de maatschappij innemen, zij wordt klasse-matig bepaald.

Degenen, die behoren tot de klasse, die het leeuwenaandeel van het oorlogsleed te verduren hadden, beoordelen een man als Schreieder anders dan een minister van Justitie. Ze lappen, als het er op aan komt, die hele oorlogswetgeving en internationaal oorlogsrecht aan hun laars. Iedere arbeider, of hij al dan niet klassebewust is, weet diep in zijn binnenste, dat oorlogs-

Mijnwerkers

Mijnwerkers, nu in ons land in het zuiden. In stad en dorp de alarmklok gaat luiden. Weest moedig paraat en blijft kameraden. En wakkere vechters in arbeid en strijd. Vormt hier in Neerland de „front barricade“! Gijt zij pioniers der komende tijd.

Komt, overwint ze, de beulen, de Beelen
Of hoe ze heten, dat leger der velen
Die er op uit zijn Uw rechten te stelen.
Gij slechts de „lasten“, zij enkel „baten“?
Laat U niet lijmen, ze kunnen goed praten.
Weg met dat leger der „baas potentaten“!

In preken, in kranten, zullen ze liegen,
Trachten het werkende volk te bedriegen
En het voor leuzen en frasen doen bukken.
Waakt, kameraden, het mag niet gelukken!
Werkers der nachtzware duistere schachten,
Zonder Uw strijd is geen zege te wachten!

En onzer lezers zond ons bovenstaand gedicht naar aanleiding van de laatste mijnwerkersstaking. We weten het, de strijd is reeds weer voorbij. We zijn er echter van overtuigd, dat de geest van verzet blijft leven onder de mijnwerkers, en dat daarom dan ook dit gedichtje zijn waarde blijft behouden.
Red. Spartacus.

recht een onding is, omdat de hele oorlog een aaneenschakeling van misdaden is.

Daarom blijft Schreieder in de publieke opinie een misdadiger, alle mooie woorden van de minister ten spijt. Toch zien de meesten deze uitspraak van de minister nog te beperkt. Ze zien alleen de persoon van Schreieder, maar niet het hele stelsel dat achter Schreieder staat, dat de minister deze woorden in de mond legt. Ze zien niet, dat, als de minister Schreieder vrijpleit omdat hij het oorlogsrecht niet geschonden heeft, hij in werkelijkheid een pleidooi houdt voor de misdaden van het gehele kapitalisme en voor degenen die aan de toppen zitten, deze misdaden goedkeuren, organiseren en aanstichten. Denk eens aan de generaals, de bankiers, de

groot-industriëlen! Allen leven van de oorlog, van de massa-ellende, massa-slachting en uithongering. In de ogen van deze minister van Justitie zijn dat geen misdadigers, zij schonden immers geen internationale wetten? Inderdaad, zij schonden de wetten van het kapitalisme niet, zij vochten juist voor de instandhouding van dit misdadig stelsel. Op hun manier natuurlijk, door proleten ervoor te laten bloeden. Dat is voor hen geen misdaad!

De heersende klasse tracht de openbare mening zodanig te beïnvloeden, dat ook wij, arbeiders, de oorlog niet als misdadig beschouwen, maar als iets edels en goeds, dat ook wij het verkwisten van mensenlevens doodgewoon vinden, en ons schikken in het gebruik maken van oorlogsgeweld, mits dit „volgens de regelen van het spel“ gebeurt. Wat zou er van het leger in Indonesië terecht moeten komen, als we de generaals als misdadigers gingen beschouwen? De soldaten zouden zich in het hoofd kunnen halen, zichzelf nog als misdadigers te gaan zien, en zo het „moreel“ van het leger kunnen ondermijnen.

De gehele vertoning van de berechting van de oorlogsmisdadigers behoorde tot de middelen om de openbare mening te beïnvloeden, om in ons denken de begrippen vast te leggen omtrent het recht van oorlogvoeren, het recht om onze medemensen te kwellen.

Het vormen van de openbare mening is een van de machtigste wapens die de heersende klasse bezit: om haar onderdrukking in stand te houden. De school, de kerk, pers, radio, film zijn allen kweekplaatsen van de openbare mening, zoals de heersende klasse deze wenst. Degenen, die een andere mening dan die van de heersende klasse willen verkondigen, hebben maar zeer beperkte middelen tot hun beschikking. Daarom is het moeilijk er tegen op te tornen.

De uitspraak van de Minister in het geval Schreieder is zo typerend, dat het eigenlijk de ogen zou moeten openen van al degenen, die zich nog door de burgerlijke voorlichting laten beïnvloeden. Maar dan moeten we deze geschiedenis niet zien als een op zichzelf staand geval en de uitspraak van de minister van justitie niet als een persoonlijke uitspraak, maar als dat wat ze in werkelijkheid is: de vrijspraak voor de misdaden van het kapitalisme in zijn geheel. Een vrijspraak, die voort ons juist de veroordeling inhoudt.

De Minister sprak recht voor de heersende klasse. Als wij eens recht zullen spreken, dan zullen wij dit doen niet voor een heersende kliek, maar voor de gehele mensheid. Ons klasse-gevoel zal ons dan zeggen, dat niemand het recht heeft zijn medemens te doden en te laten moorden voor de belangen van een groep uitbuiters, van welke nationaliteit deze ook zijn.

Maar voor wij, als klasse, de kans krijgen om als zodanig recht te spreken, zullen we ons moeten bevrijden van elke overheersing, ook over de geestelijke, zodat we in staat kunnen zijn tegen de heersende meningen in ons eigen klasse-oordeel te vormen.

21 AUGUSTUS 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No 33

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgros 168797 te A'dam

Van Stikker tot Drees

Wat hebben ze elkaar bestreden tijdens de verkiezingsactie. En tenslotte? Wanneer Stikker en Kupers in de Stichting van de Arbeid samen advies voor de regering kunnen samenstellen voor de sociaal-economische politiek, waarom zouden dan Stikker en Drees elkaar niet kunnen vinden in de regeringsgebouwen? Natuurlijk, de partij van de Arbeid noemt zich een socialistische partij. Zij schrijft over ordening in het economische leven, over een financiële politiek die zich mede ten doel stelt de sociale verschillen te verminderen, ja, over socialisatie van het bedrijfsleven, maar dat alles is nog oude traditie, vergane staatsocialistische illusie. De feitelijke politieke wereld-verhoudingen bepalen de practijk van haar leiders en die zijn nu eënmaal zo, dat het monopolistische Amerika de toon aangeeft. Voor de z.g. democratische socialistten is het duidelijk wat er gebeuren moet, wanneer b.v., zoals enkele dagen geleden, Harriman, de reizende Amerikaanse ambassadeur van het Marshall-plan, verklaarde:

„De Europeanen moeten trouwens het grootste deel van de problemen zelf oplossen. De Belgische financiële en economische stabiliteit moet hen tot voorbeeld strekken. Het is te hopen, dat België's naburen vlug zullen volgen op de weg naar afschaffing van kunstmatige prijs- en economische reglementeringen.“

Het is dan duidelijk, dat binnen westers-imperialistisch verband de geleide economie heeft afgedaan. Waarom zouden de sociaal-democraten dan de liberaal Stikker niet aanvaarden op de post van het ministerie van Buitenlandse Zaken, een post, die onder de tegenwoordige verhoudingen zo uitermate belangrijk is?

Natuurlijk, de liberale „Vrije Amsterdammer“ kan in de verkiezingstijd wel met een artikel komen „Past op Uw dubbeltjes“, waarin de socialistische minister Liefstijn in vier alinea's wordt „afge-maakt“, waarvan de conclusies zijn: 1. Sociaal onrecht; 2. De belastingambtenaar

loert als de Gestapo; 3 Socialistische politiek is bankroetiërs politiek; 4. Past op Uw dubbeltjes. Stemt Oud. Maar wanneer een ministerie moet worden gevormd, na de uitspraak der kiezers, waarom zou men als liberaal er dan toch maar niet accoord mede gaan, dat diezelfde bankroetier weer de deksel van de schatkist in handen krijgt?

Zo zouden we door kunnen gaan. Ten aanzien van Indonesië b.v. „Het roer moet om“ of „niet om“. En nu? Och het buitenland, in het bijzonder Amerika, bepaalt ook in Indonesië de grote lijnen. Waarom zouden we geen realiteitspolitiek voeren en elkaar vinden?

Vier weken is er geconfereneerd tussen de politieke leiders. Er moest een tweederde meerderheid in de Tweede Kamer voor de aanhangige Grondwetswijziging tot stand worden gebracht en, waar alle partijen onder de buitenlandse druk staan, is dan tenslotte met veel vijfen en zessen een kabinet tot stand gekomen van Stikker tot Drees.

Het is geen parlementair kabinet, d.w.z. het steunt niet rechtstreeks op de partijen, maar wat maakt dat eigenlijk uit, waar die partijen stuk voor stuk op de hoogte waren van de gang van zaken en zij er accoord mede gaan, dat hun prominente figuren er zitting in nemen? Wat te verwachten was gebeurde dan ook. Zowel de Katholieke, de Partij van de Arbeid, de liberale- als de Christ-Historische fractie hebben hun optimistische geluiden laten horen, nadat minister-president Drees de regeringsverklaring had afgelegd.

Nog voordat de nieuwe regering zich had gepresenteerd, werd het dreigement door luit.-generaal van Buuren in Batavia gesproken, dat de Nederlandse autoriteiten zich „genoodzaakt zagen“ wegens de ernst van de huidige toestand in Indonesië, ten aanzien van de bestandsovertredingen militaire maatregelen te nemen. En eveneens vaardigt tijdens de kabinetscrisis het Ministerie van Wederopbouw nieuwe maatregelen uit, waarbij de maximumprijs waarvoor de bouw van nieuwe woningen

wordt gegund, verlaagd wordt van f 35.— tot f 32.50 per kubieke meter. Als één van de argumenten wordt genoemd, dat het nog steeds mogelijk bleek aan de bouw- arbeiders' zwarte lonen te betalen. Dat alles gaf reeds te denken.

Nu is er dus de regeringsverklaring. Het nieuwe kabinet is uitermate teleurgesteld over de houding van de Republiek Indonesia en wil dan ook vooral overeenstemming trachten te bereiken met de door Nederland gecreëerde federale staten. Zij stelt met teleurstelling vast, en dat klinkt prachtig uit de mond van Drees, „dat de tegenstellingen in ons volk scherper zijn, dan wij in de tijd van de bezetting mochten hopen, ook als wij ons ten volle rekenschap geven van de blijvende diepgaande verschillen in levensovertuiging, die ons volk kenmerken.“ Kennelijk worden hier de godsdienstige verschillen bedoeld als blijvend, de klassetegenstellingen als van betreuenswaardige tijdelijke aard. De ontwerpen inzake bedrijfsorganisatie en ondernemingsraden zullen spoedig worden behandeld, waarna nieuwe ontwerpen zullen worden ingediend tot de instelling van productie- en bedrijfsschappen. Daarna zullen de overheidsbemoedigen, die daarvoor in aanmerking komen, naar het georganiseerde bedrijfsleven worden overgebracht. Hiermede gaat gepaard, het voornemen om de distributie te liquideren en meer bewegingsvrijheid aan het bedrijfsleven te verschaffen. Geleidelijke vermindering van de subsidies op verschillende producten die ten doel hadden het prijspeil te drukken, ligt verder in het voornemen. In sociaal opzicht zal „op de ingeslagen weg“ worden voortgegaan. Een constructieve loon- en prijspolitiek zal worden gevoerd. „Daaraan wordt toegevoegd, maar dat geldt natuurlijk alleen de arbeidersinkomsten, „op meer bestaanszekerheid en het wegnemen van te grote tegenstellingen bij de inkomensverdeling (denk aan de zwarte lonen) blijft het oog gericht.“ Die kwestie van bestaanszekerheid doet tegenwoordig nog al opgeld. Het is in het bijzonder een Belgisch artikel waarover b.v. de Antwerpse havenarbeiders kunnen meepraten, die onder dat motief duizenden van hun makkers op een gegeven ogenblik op straat zagen gesmeten.

Vervolg op pag. 2